

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **A... K...**, nar., st. příslušnost Pakistánská islámská republika, t. č. neznámého pobytu, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.3.2016, č. j. KRPB-65302-14/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn na dobu 32 dnů, tj. ode dne 15. 3. 2016 do 15. 4. 2016, a to za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce uvedl, že byl zajištěn žalovanou při pobytové součinnosti kontrole provedené dne 15.3.2016 v mezinárodním vlaku EC 172 Hungaria jedoucím na trase Budapešť-Berlín. Žalovaná rovněž zjistila, že žalobce je registrován v evidenci žadatelů o azyl EURODAC. Z azylové historie žalobce, kterou žalovaná rekapituluje v rozhodnutí, je zřejmé, že žalobce poprvé požádal o azyl v Německu, které je proto příslušné k vyřízení jeho žádosti o mezinárodní ochranu dle Dublinského nařízení. Žalobce se v době zajištění nacházel na cestě do Německa, kam se vracel z krátkodobého maďarského pobytu. Tato skutečnost plyne i z toho, že měl u sebe jízdenku z Budapešti do Berlína a očividně směřoval právě do Německa. Žalovaná vážné nebezpečí útěku spatřuje v jednání žalobce, který se vracel do země, kde požádal o mezinárodní ochranu a jediným důvodem, proč do této země neodcestoval, byl zásah žalované. Je bezesporu pravdou, že žalobce již dvakrát Německo opustil na druhou stranu je evidentní, že tam znovu směřoval a neexistují důvody k tomu, aby se žalovaná domníval, že do Německa nemíří a hodlá se vydat do jiné země. Nesprávný je i názor žalované, že žalobce využije jakékoliv možnosti, aby opustil zemi, kde o azyl požádal. Žalobce sice Německo již opustil, avšak s ohledem na to, že Maďarsko opustil bez toho, aniž by se tam pokusil vstoupit do azylového řízení, je patrné, že se v současnosti rozhodně nehodlá vyhybat Německu. Rovněž nehodlá využít jakoukoliv možnost k opuštění území. Eventuální situace v budoucnosti, kdy se rozhodne vycestovat z území, nemůže být důvodem k zajištění v danou chvíli.

Smyslem § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 28 Dublinského nařízení je to, aby se žadatelé a azyl nevyhýbali azylovému řízení v příslušné zemi. Zajištěná pak slouží k tomu, aby byl cizinec, byť i proti své vůli dopraven do příslušného státu, kde se má podrobit azylové proceduře. I v případě naplnění formálních kritérií § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, bylo by zcela proti smyslu zajištění, aplikovat jej ve chvíli, kdy se cizinec nachází na cestě do státu příslušného k řešení jeho azylové žádosti, zvláště, pokud tento stát sousedí s ČR a nemůže být proto ani splněna poslední podmínka § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Toliko jednání žalované zabránilo v tom, aby žalobce dobrovolně neodcestoval do Německa a nepokračoval v probíhající azylové proceduře. Je proto zcela nesmyslné a mimo jiné i křiklavě neekonomické, je-li žalobce zbytečně omezen na osobní svobodě jen z důvodu, aby byl dopraven do Německa, kam by docestoval za nižších nákladů. Žalovaná současně

nevyjádřila názor, že by Německo nemělo být příslušnou zemí nebo by tam žalobce nemířil. Veškerá argumentace spočívá v hrozbě, že žalobce někdy v budoucnu opět přeruší azylové řízení v Německu a vydá se do dalšího státu. To však již bude problémem Německa a případně třetího státu, který však není možné řešit v tuto dobu, kdy žalobce do příslušné země směřuje. Pokud Německo sezná, že v době azylového řízení, není třeba omezit žalobce na svobodu, nebude možné eventuálnímu budoucímu jeho jednání zabránit, a to nezávisle na tom, zda bude předán českou stranou nebo odcestuje sám, což měl vždy v úmyslu.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla následující. Žalobce během správního řízení uvedl, že z Pákistánu odešel v polovině roku 2015. Za pomoci převaděčů odcestoval nákladním automobilem do Iránu a odtud za pomoci převaděčů kamionem do Turecka. Po třech týdnech opět za pomoci převaděčů odcestoval do německého Mnichova. V Berlíně požádal o azyl, ale nebyly mu sejmuty otisky prstů. Po týdenním pobytu odcestoval autobusem do norského Osla, kde rovněž požádal o azyl. Po sejmutí otisků prstů byl poslán do tábora pro uprchlíky. Z tábora následně odjel vlakem do Osla, kde si zakoupil autobusovou jízdenku zpět do Berlína. Po příjezdu do Berlína pobýval asi tři měsíce v táboře žadatelů o azyl a rovněž mu byly sejmuty otisky prstů. Tři dny před zajištěním na území ČR odcestoval z Německa do Maďarska, kde chtěl také požádat o azyl. Důvodem k opuštění Německa byl nedostatek jídla, chybějící ubytování a také velký počet lidí. Věřil, že v Maďarsku bude méně lidí a jeho žádost bude vyřízena rychleji. Do Maďarska přicestoval dne 13.3.2016, přičemž dne 14.3.2016 mu policisté v Budapešti řekli, že zde nemůže žádat o azyl, neboť již požádal v Německu a aby se tam vrátil. Proto si zakoupil jízdenku na vlak a dne 15.3.2016 odcestoval z Budapešti směrem do Německa, kde chtěl žít a pracovat.

Žalovaná během správního řízení na základě porovnání jeho otisků prstů v systému Eurodac zjistila, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce dne 12.11.2015 v Norsku a dne 19.1.2016 v Německu. K žádosti německá strana uvedla, že do Německa přicestoval dne 16. 12. 2015 a dne 19. 1. 2016 požádal o mezinárodní ochranu. Není tedy pravdou, že první zemí, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, bylo Německo, ale Norsko. Žalovaná i v rozhodnutí jako země připadající v úvahu k posouzení jeho žádosti uvedla Německo i Norsko. Určit zemi, která bude příslušná k posouzení jeho žádosti, pak není na žalované, ale na Dublinském středisku. Na základě výsledku dublinského řízení je pak vydáno správní rozhodnutí proti kterému má dotčená osoba právo soudního přezkumu. Žalovaná svým rozhodnutím žalobce zajistila, čímž vytvořila podmínky pro realizaci jeho předání do země příslušné k posouzení jeho žádosti, přičemž v době rozhodování o zajištění nebylo zřejmé, zda to bude Německo či Norsko. Dublinské středisko oslovilo Norsko i Německo a dne 17.3.2016 obdrželo od norské strany souhlas s jeho zpětným přijetím. Německo se vyjádřilo tak, že není příslušné k vedení řízení o jeho žádosti a za příslušný členský stát označilo Norsko. Případ žalobce je příkladem tzv. azylum shopping, tedy jevu, kdy je řízení o žádosti vedeno postupně několika členskými státy, do kterých se cizinec účelově přemísťuje. Cílem dublinského systému je tento jev eliminovat, a to i za použití krajních prostředků, jako je dočasné omezení osobní svobody.

Žalobce k vyjádření žalované zaslal svou repliku, která však byla doručena soudu až po rozhodnutí ve věci samé a proto obsah repliky nemohl být při rozhodování reflektován

IV. Posouzení krajským soudem

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že *členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření***. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí *existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout*.

Dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie²⁰⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území*.

Objektivní kritéria vážného nebezpečí útěku jsou tedy vymezeny v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Objektivní kritéria nebezpečí útěku byla rovněž vymezena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z rozsudku ze dne 10. 6. 2015, čj. 2 Azs 49/2015 – 50, plyne, že mezi objektivní kritéria, na jejichž základě lze provést zajištění osob ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců, patří i předchozí porušování právních předpisů členského státu společně s porušováním právních předpisů Evropské unie samotné (cizinci konkrétně porušili povinnost zůstat na území Maďarska a vyčkat rozhodnutí o azylu, předtím nelegálně vstoupili nejen do ČR, ale též do Maďarska). V jiném rozsudku byla jako další kritéria uvedena: vstup cizince do schengenského prostoru bez pobytového oprávnění společně s jeho vnitřně rozpornými výpověďmi o vstupu do České republiky a jeho celkovou nehodnověrností (rozsudek ze dne 4. 12. 2014, čj. 9 Azs 199/2014 – 49, bod 17). Obdobně lze zmínit usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 153, bod 17, podle něhož jedním z kritérií nebezpečí útěku je neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky (srov. též rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2015, čj. 1 Azs 39/2015 – 56). Jiným důvodem může být nezjištěná identita cizince, který nemá žádné doklady (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2014, čj. 2 Azs 57/2014 – 30).

V rámci správního řízení žalobce zejména uvedl, že Turecka za pomoci převaděčů odcestoval do německého Mnichova. V Berlíně požádal o azyl, ale nebyly mu sejmuty otisky

prstů. Po týdenním pobytu odcestoval autobusem do norského Osla, kde rovněž požádal o azyl. Po sejmutí otisků prstů byl poslán do tábora pro uprchlíky. Z tábora následně odjel vlakem do Osla, kde si zakoupil autobusovou jízdenku zpět do Berlína. Po příjezdu do Berlína pobýval asi tři měsíce v táboře žadatelů o azyl a rovněž mu byly sejmuty otisky prstů. Tři dny před zajištěním na území ČR odcestoval z Německa do Maďarska, kde chtěl také požádat o azyl. Důvodem k opuštění Německa byl nedostatek jídla, chybějící ubytování a také velký počet lidí. Věřil, že v Maďarsku bude méně lidí a jeho žádost bude vyřízena rychleji. Do Maďarska přicestoval dne 13.3.2016, přičemž dne 14.3.2016 mu policisté v Budapešti řekli, že zde nemůže žádat o azyl, neboť již požádal v Německu a aby se tam vrátil. Proto si zakoupil jízdenku na vlak a dne 15.3.2016 odcestoval z Budapešti směrem do Německa, kde chtěl žít a pracovat.

V posuzovaném případě žalobce opakovaně porušil povinnost zůstat na území států (Německa a Norska) a vyčkat rozhodnutí o azylu. Nelegálně vstoupil a pobýval na území ČR, ale i nelegálně vstoupil na území ČR, Německa, Norska i Maďarska. Žalobce sice uváděl, že by chtěl žít a pracovat v Německu, avšak z jeho jednání, kdy svévolně opouštěl členské státy, kde požádal o azyl, nelze vyloučit, že by cílem jeho cesty nebylo Německo, ale jiný členský stát. Německo by se mohlo stát toliko tranzitním státem. Žalobce tedy opakovaně porušil předpisy práva členského státu i právní předpisy Evropské unie. Dle názoru soudu nelze ani akceptovat, aby se žadatelé o mezinárodní ochranu nekontrolovaně a svévolně pohybovali mezi jednotlivými členskými státy Evropské unie, jak to činil žalobce. K zabránění takového negativního jevu lze využít i institut zajištění. Navíc v době rozhodnutí o zajištění nebylo najisto postaveno, který stát bude příslušný k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu i Norsku. V případě Norska, jako státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, což se nakonec i prokázalo v dalším řízení (Norsko zaslalo souhlas se zpětným přijetím žalobce) by přícházela v úvahu i aplikace poslední věty § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tj. *za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území*. Soud má za to, že žalobce kumulativně splnil více shora uvedených objektivních kritérií vážného nebezpečí útěku, a proto žalovaná v souladu se zákonem rozhodla o jeho zajištění.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za

právní zastoupení v předmětné věci částka 8 228 Kč. Je nutno dodat, že soudu byla až po vydání rozhodnutí doručena replika žalobce a tudíž soud nemohl za tento úkon zástupci žalobce přiznat odměnu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. dubna 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová